

[Hanne Reintoft.]

deres administration, der tæller. Administrationen har netop i meget høj grad fulgt regeringens ønske om, at den skal virke som en forlænget arm for nedskæringspolitikken og for en faktisk centralisering. I den forbindelse kan jeg ikke lade være med til slut at udtale min skuffelse over og beklagelse af, at så mange kommuner, hvor vælgerne vel nok i trods mod den borgerlige regering sikrede socialdemokratisk flertal, i så ringe grad har udnyttet dette til ligesom at prøve at modvirke regeringens asociale politik og administration.

Hauch: Også jeg vil gerne takke arbejdsministeren for den redegørelse, vi fik her i tinget den 13. maj. Efter denne har vi jo fået et fast grundlag for diskussionen om opgavefordelingen i ministerens udtalelse om, at den nu gennemførte kommunale inddeling ligger fast.

Der er nu nok ét fast udgangspunkt, vi desuden skal have for vore drøftelser, nemlig at den offentlige forvaltning er en helhed, en enhed. Arbejdet i amtsråd og kommunalbestyrelser er særlige sider af samfundets samlede offentlige administration. Den nærmere opgavefordeling inden for denne samlede offentlige forvaltning må vi så finde ud af at tilrettelægge ud fra hensigtsmæssighedsbetragtninger, ud fra hensynet til en effektiv styring af samfundsudviklingen, til overblik og koordinering samt til en effektiv udnyttelse af de forhåndenværende økonomiske og personelle ressourcer. Hensynet til at sikre hele befolkningen ligelig adgang til betjening fra offentlige institutioner, så vidt muligt uhindret af de gældende administrative primærkommunale grænser, må ligeledes være afgørende.

Vor forvaltning er jo nu engang baseret på distrikter. Det gælder, hvad enten det er statens, amternes eller primærkommunernes forvaltninger. Vi har i Danmark en tradition for en opsplittet distriktsinddeling. Inden for statsforvaltningen har hver administrationsgren haft sin distriktsinddeling, på det kommunale område har der været etableret et væld af specialdistrikter og specialorganer enten lovbestemt eller i kraft af særlige fællesskaber.

I overensstemmelse med behovet for en samling på færre geografiske enheder er de

kommunale opgaver ved kommunalreformens ikrafttræden blevet samlet hos de nye kommuner og amtskommuner. De nye amtsråd og kommunalbestyrelser har samtidig overtaget administrativ kompetence fra en lang række specialorganer, der var nedsat i henhold til den tidligere lovgivning eller baseret på fællesskaber affødt af tidligere kommuneinddeling. Samtidig er den statsadministrative inddeling på en lang række områder blevet ændret, så den nu i langt højere grad, end det tidligere har været tilfældet, er sammenfaldende med inddelingen i kommuner og amtskommuner.

Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen er enige om adskilligt inden for det opgaveproblemmkompleks, som vi her drøfter. Det, der bar organisationerne frem til enighed om kommunalreformen, var, at styring og koordinering af samfundsudviklingen bør henlægges til folkevalgte råd med bevillings- og beskatningsret, men det kan ikke nægtes, at kommunalreformen, som den blev gennemført 1. april 1970, lod nogle problemer stå tilbage, der måske ikke var så klar enighed om.

Den senere udvikling har bekræftet behovet for, at de ny amtskommuner overtager en række opgaver og udgifter, men denne udvikling synes til en vis grad at være kommet bag på primærkommunerne, især på købstæderne, og vi står derfor i den situation, at det er særdeles nyttigt og godt, at regeringen nu har markeret, at strukturen fra 1. april 1970 er grundlaget for forhandlingerne.

Regionalniveauet er en afgørende forudsætning for, at en aflastning af centraladministrationen kan gennemføres, og en absolut nødvendig forudsætning, hvis en statsfinansiell aflastning gennem byrdefordelingsreformen skal kunne forenes med en rimelig landsudligning. Endvidere er regionalniveauet efter hidtidig erfaring nødvendigt, hvis overblik og koordinering mellem flere forvaltningsgrene skal tilvejebringes i modsætning til den hidtidige sektorstyring.

Det, der kunne være grund til her at få fastslået, er ikke blot, at vi fra de kommunale organisationer er enige med arbejdsministeren i det oplæg, han er kommet med, men jeg føler trang til som formand for Amtsrådsforeningen at sige, at der er en voksende enighed mellem de kommunale